

Tegyi Tibor (1965-2014)

(Komáromi Sándor Tegyi Tibor temetésén elhangzott búcsúztató beszéde.)

*„Aludj csak, Hermia,
Többé Lysander rád se néz soha;
Mert ahogy cukrot ha sokat ettél,
eltölt az undor – pont ilyen lettél.
Épp ezért, én csömöröm, tévhitem,
Légy gyűlölt undor – de kiváltképp
nekem.
És te, szerelmem összes indulatja,
Kövesd Helénát, legyél a lovagja.”*

A Szentivánéji álom előadásában Lysander egy rossz tréfa folytán így köszön el szerelmétől, akiért addig mindenét feláldozta. Tibi ezekkel a sorokkal köszönt el tőlünk, és mi csak kapkodunk levegő után, hogy talán egy félresikerült tréfa lesz ez is.

A Szentivánéji álomból tudjuk, hogy bár az ezt követő küzdés nehéz, rögös, fájdalommal és sértésekkel teli, a történet végére helyreáll a rend, helyre kell, hogy álljon, mert különben csak az érthetetlen kavarodás marad.

A halálról sokszor az a képzetünk, hogy az valami szörnyű, sötét, fájdalmas dolog. Mert elragad, mert elvesz,

mert megszüntet dolgokat. És közben bennünk is felerősít valamit. Elsőként a hiányt. Azt, hogy aki elmegy, nincs többé. És ilyenkor egy kicsit szem elől veszítjük magát az életet, ami viszont az egyetlen dolog, ami erősebb a hiánynál. Most még együtt álmodjuk ezt a zürzavaros világot, de holnap, amikor újra kinyitjuk a szemünket, egy másik rendben kell majd helyt állnunk. És ott önmagunknak kell lennünk. És tevékenynek kell lennünk. Mert elveszíteni csak akkor tudunk valakit, ha mindazt, amiért küzdött, dolgozott, mindazt, ami ő volt, vele együtt engedjük el.

Kedves Tibi!

Mi, akik itt maradunk, a Pápai Weöres Sándor Általános Iskola tantestülete, a Teleszterion Színházi Műhely, a drámás kollégák, és maga a város, amelynek arculatát a te tevékenységed is formálta – egyetlen dolgot tehetünk: hogy bár „hiányod átjár, mint huzat a házon”, elfogadjuk ezt az új világot, és benne maradunk, vidáman és tevékenyen tovább építve mindazt, amiért eddig is éltünk és munkálkodtunk. Nem azért, mert ez a kötelességünk, vagy mert máskülönben még a végén jó tanárként a fejünkre koppintasz, hanem azért, mert te is tudtad, mi is tudjuk – élni és meghalni egyaránt csak tevékenyen, egy jobb világért munkálkodva érdemes.

Így búcsúzunk most tőled, az utolsó előadásod néhány sorával, így kívánunk neked is szép utazást!

*„Akarsz avagy sem, itt maradsz velem!
Ebből az erdőből meg nem szoksz szivem!
Szellem vagyok, de nem köztendbeli;
Országomat örök nyár kedveli
És én szeretlek; jöjj hát, jöjj velem;
Tündérem oldalodhoz rendelem,
Hogy hozzanak mélyből számodra gyöngyöt;
Virágágyon dalok szunnyasszon el;
S megfnyomítom halandó göröngyöd,
Hogy szállni tudj az ég tündéréivel.”*